

102 Het Sliedrechts dialect

(Publicatie van de Oudheidkundige Vereniging "Sliedrecht")

Lappe en gaeren toegeve

Vleeje keer hebbe we 't mit u gehad over 't verstelle van kleere en de waarkzaamheeje van de naaister. Deuze keer wouwe we 't 's hebbe over wat een huisvrouw zô 'n veertig jaer geleeje zôal nog meer dee. D'r wier toendertijd ok veul gebraaid, kouse, sokke en troië. En gestopt netuurlijk hee, 't leek wel of moeder en opoe aaltijd bezig wazze, d'r hande stinge nooit stil, want 'r was ok ommers hêël veul te doen in zô 'n huishouwe. 'k Ziet ze nog aalebaai zitte mit een sok over d'r vuiste. Voor de sokke was d'r spesiejaole wol, sajjet, maor dat noemde we hier in Slierecht 'sêêt'. Toch slete de sokke en kouse aarg hard. Zôdoende wazze stoppe en braaie een daegelijkse bezighaaid. Van jegerwol wiere borstrokke gebreeje. Vrouwe en maaisies droege die ok. Voor m'n uitzet hê 'k nog zes jeger borstrokke gebreeje.

De wol zat toen nog op strenge en die je mos-ie zelf opwinge. Dat deej saome, êên ophouwe en êên winge. Hà-je daer niemand voor, dan deej je 't over de leuning van 'n stoel. Soms wier 't een hêël rommeltjie en kwam aales in de klit te zitte. Je zat dan temet ure te tobbe om 't uit de war te haole. Soms kwam opoe of een tante een daegchie kouse stoppe. Dikkels waze de hêële zole van de sokke gestopt. Wazze ze echt hêëlemael nie meer te ripperere, dan wiere de voete afgeknipt en aan de bêêne wiere dan nieuwe gebreeje. Dat schouw ommers weer veul in 't waark, maor ok in de sêêt.

Bij ons thuis wier ok 't naaiweark gedaen voor een ome die op de Zoijerzêê waarkte. Op een aevend ginge vaoder en moeder kortaevende en m'n vriendin en ik mosse op de jongste passe. Onderwijl mosse we de was van ome Kees naekijke. Toen hadde de broeke nog gêên rits, maor een knôôpsluiting en bij ome Kees z'n broek ontbrakke d'r twêê knôôpe. We hebbe toen uit moeders knôôpedôôs twêê grôôte lichtblauwe knôôpe gehaold en d'r aan gezet. "Want", zee m'n vriendin, "je ome Kees is ommers toch van d'n Blauwe Knôôp?" Zô noemde ze vroeger een gehêêlonthouwers verêêniging waer die lid van was. Hij was laeter wel nijg op ons, maor wij hadde d'r een hôôp lol van.

Op de bedde hadde we gestikte dekes en as-tie verslete wazze, dan wiere ze overnieuw overtrokke. Satinet van ondere en "Dekesgeblomd" aan d'n bovekant. 't Was een hêël grôôt waark en dat kon lang niet iederêên hoor. 't Wier hêëlemael mit de hand gedaen. Tante Mansie en tante Wijntjie verstonge die kunst en kwamme bij de hêële familie dekes overtrekke. Soms wiere d'r twêê ouwe dekes op mekaor gerege en ok overtrokke. Dan hà-je weer een nieuwe voor bovenop. Ok wier een ouwe wel in twêêë geknipt en omgehaakt voor een ledikantjie. Omdà 'k mit de naeld al gaauw handig wier, hielp ik ok bij kennisse wel mit verstelle. Moeder zee dan aaltjd: "Uitkijke hoor, aandere wordt 't: Lappe en gaeren toegeve!" Dat gezegde zel wel in die tijd ontstaon zijn, denk-ie ok nie?

De inzendster van dut verhaol is bijnao 75 jaer. Onze complemente voor de veule stuksies die ze ons al zond, mor ok voor de praachtige handwaarksies die ze nog steeds mit plezier maakt.